

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **P. K.**, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem, se sídlem v Brně, Divadelní 4, proti žalovanému **Finančnímu úřadu Brno III**, se sídlem v Brně, Šumavská 31, o žalobě na ochranu před nezákonným donucením

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 27.11.2011 se žalobce v rámci ochrany před nezákonným donucením žalovaného domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal žalovanému, aby neprováděl daňovou kontrolu u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009, dále daňovou kontrolu u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2009, 2. čtvrtletí roku 2009, 3. čtvrtletí roku 2009 a 4. čtvrtletí roku 2009 a dále daňovou kontrolu u silniční daně za zdaňovací období roku 2009.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce ve své žalobě uvedl, že nezákonné donucení žalovaného spatřuje v tom, že po přestěhování do Prahy u něj žalovaná stále prování daňovou kontrolu u výše uvedených

daní. Svého práva se žalobce domáhal stížností, kterou žalovaný neshledal důvodnou a ani prošetření způsobu vyřízení stížnosti nebylo shledáno nadřazeným Finančním ředitelstvím v Brně důvodné. K samotné daňové kontrole žalobce uvedl, že tato kontrola způsobuje žalobci velkou trýzeň, je zdoluhavá a v některých fázích vykazuje známky nečinnosti správce daně. Po přestěhování žalobce do Prahy oznámil žalobci Finanční úřad pro Prahu 1 změnu místní příslušnosti, nicméně žalovaný oznámil žalobci, že zahájenou daňovou kontrolu dokončí žalovaný. S tím žalobce nesouhlasil, když z oznámení o změně místní příslušnosti nevyplynula žádná výjimka a žalovaný neuvedl žádnou správní úvahu, jako dospěl k závěru, že na základě ustanovení § 87 odst. 1 daňového řádu dokončí daňovou kontrolu. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2011, č.j. 321031/11/290931701019, kterým se žalobce pokusil vyřešit vzniklou situaci je dle žalobce nepřezkoumatelné.

[3] Žalobce je toho názoru, že žalovaný nemůže žalobci určit, jakým způsobem tento ponese důkazní břemeno a nemůže bránit žalobci v uplatňování zásady vzájemné součinnosti a spolupráci se správcem daně a nutit ho ke komunikaci cestou provozovatele poštovních služeb apod. Žalobce chce z důvodu přestěhování podat odpovědi na výzvy správce daně na Finančním úřadu pro Prahu 1 a žalovaný naopak trvá na osobní účasti žalobce u žalovaného, avšak žalobce nemá v úmyslu jezdit do Brna v duchu zásady minimálního zatěžování žalobce. Žalobce zdůraznil, že požadavky formulované žalovaným jsou rozsáhlé a žalobce k nim chce podat ústní vysvětlení.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním, doručeným soudu dne 9.1.2012, ve kterém uvedl následující. Dle žalovaného je podstatou ustanovení § 87 odst. 1 d.ř., aby daňovou kontrolu dokončil správce daně, který je s věcí nejlépe seznámen s tím, že žalovaný nejprve sdělil žalobci, že i po přenesení místní příslušnosti bude pokračovat v daňové kontrole a poté v reakci na žádost žalobce sdělil žalobci i důvody, proč tak činí. Žalovaný dále uvedl, že důvody obsažené v uvedeném sdělení nejsou konečným výčtem, neboť řada dalších důvodů byla žalobci známa z průběhu dosavadního řízení a vyplynula z jeho postupu. V této souvislosti žalovaný předně poukázal na plnou moc udělenou žalobcem Ing. Radku Lančíkovi, daňovému poradci se sídlem v Brně a povinnost správce daně jednat v rámci daňové kontroly se zástupcem žalobce a pouze v odůvodněných případech jednat s daňovým subjektem (§ 25 odst. 2 d.ř.). Žalobcem namítaná zdoluhavost daňové kontroly je důsledkem toho, že žalobce nezahrnul v předmětných zdaňovacích obdobích do vykázaných příjmů podstatnou část svých zdanitelných příjmů a nadto v průběhu daňové kontroly činil řadu úkonů, které ji prodlužovaly.

[5] K první změně místní příslušnosti došlo za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, kdy byl povinen původně místně příslušný správce daně postoupit spisový materiál nově místně příslušnému správci daně a nebyl oprávněn pokračovat v předmětných daňových kontrolách. Oproti tomu při nynější změně místní příslušnosti je žalovaný oprávněn v daňové kontrole pokračovat. Případné nejasnosti o tom, který správce daně bude pokračovat v daňové kontrole žalovaný vyřešil oznámením ze dne 21.9.2011, když má žalovaný za to, že řádně vyrozuměl žalobce o důvodech ponechání daňové kontroly u žalovaného sdělením ze dne 7.10.2011.

[6] K samotné kontrole žalovaný uvedl, že tato probíhá již téměř dva roky (2/3 z maximální možné lhůty) a ze všech kroků činěných správcem daně vyplývá, že se jedná o kontrolu velmi obsáhlou. Zároveň poukázal na složitosti vyplývající ze změny místně

příslušného správce daně s ohledem na praktické vedení daňové kontroly tím kterým správcem daně. Zároveň žalovaný poukázal na to, že nikdy žalobci nebránil činit podání u jakéhokoliv věcně příslušného správce daně a nenutil žalobce k určité formě podání. Forma předkládání důkazních prostředků nemá vliv na následné hodnocení důkazních prostředků správcem daně. Označení konkrétního místa k doložení dokladů je součástí všech výzev správce daně, čehož si musel být žalobce vědom a slouží jako informace o úřední osobě správce daně, která předmětnou věc vyřizuje, avšak v žádné výzvě není uvedeno, že daňový subjekt musí podání činit pouze na této adrese.

[7] Závěrem žalovaný poukázal, že i jinak místně příslušný správce daně sdělil žalobci důvody, proč je hospodárné a důvodné, aby daňovou kontrolu dokončil žalovaný. Dále uvedl, že žalovaný již vyzval žalobce, aby se dostavil k projednání výsledků kontrolních zjištění na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2007 a na DPH za zdaňovací období 1.-4. čtvrtletí roku 2007.

IV. Replika žalobce

[8] Sám žalobce zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, doručenou soudu dne 13.1.2010, ve které opakovaně poukázal na nepřezkoumatelnost tvrzení žalovaného ohledně obsáhlosti daňové kontroly. Zároveň poukázal, že zásada minimálního zatěžování se vztahuje k daňovému subjektu a jeho zástupce „*necht' je zatěžován jak chce*“, nicméně daňový subjekt nemá být zatěžován, pokud chce poskytnout součinnost a spolupráci na správném stanovení daňové povinnosti. Dále poukázal na to, že nelze předjímat, že by Finanční úřad pro Prahu 1 nebyl schopen dokončit daňovou kontrolu včas a že nerozumí tomu, proč existuje rozdíl mezi stylem práce různých správců daně a proč na to má doplácet on. Následně se žalobce důrazně ohradil proti tomu, že by jeho chování v průběhu daňové kontroly mělo být obstrukční a že by daňová kontrola měla být v části již ukončena.

V. Posouzení věci krajským soudem

[9] Poté, co soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky aktivní i pasivní legitimace podle § 82 a § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s.ř.s.“) a dodržena lhůta po podání žaloby § 84 s.ř.s., rozhodl soud o žalobě, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] Soud o žalobě rozhodoval s ohledem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 16.12.2008 v právní věci sp. zn. 8 Aps 6/2007 uvedl, že „...*posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....*“.

[11] Prostřednictvím ustanovení § 82 a násl. s.ř.s. se nelze úspěšně domáhat ochrany před jakýmkoli aktem správního orgánu (který není rozhodnutím), nýbrž pouze před takovým, který, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005 v právní věci sp. zn. 2 Aps 1/2005, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, kumulativně splňuje následující podmínky:

[12] Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka).

[13] Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, č.j. 2 Afs 17/2003-54 3 „Soudní řád správní zavedl ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako nový institut ochrany před nezákonným jednáním správního orgánu. Definici zásahu zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“).“

[14] Možnost dokončení daňové kontroly původním správcem daně za situace změny místní příslušnosti upravuje v současnosti ustanovení § 87 odst. 1 d.ř. (*Daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Dojde-li v průběhu daňové kontroly ke změně místní příslušnosti, může daňovou kontrolu dokončit správce daně, který ji zahájil.*)

[15] K možnosti ponechání zahájené daňové kontroly v gesci původního správce daně aktuální literatura k daňovému řádu uvádí: „14. V případě daňové kontroly je stanovena výjimka z výše uvedené obecné úpravy. Ta umožňuje, aby daňovou kontrolu dokončil správce daně, který ji dosud prováděl. Tato úprava, nepochybně ovlivněná zásadami rychlosti a hospodárnosti, tak umožňuje, aby v pokračování kontroly byl činný ten správce daně, který je s předmětnou věcí nejlépe seznámen. Výjimka se vztahuje pouze na dokončení daňové kontroly. Pokud však na základě výsledků kontroly má být rozhodnuto o daňové povinnosti, musí rozhodnutí vydat správce místně příslušný.“

15. Může nastat situace, kdy správce daně, jenž je nově příslušný, nesouhlasí s tím, aby daňovou kontrolu dokončoval správce daně dříve příslušný. Dojde-li ke sporu, bude namístež přiměřeně použit pravidlo obsažené v § 14 odst. 2, a i o tomto sporu by měl rozhodnout správce daně, který je nejbližše společně nadřízen správcům daně, o jejichž příslušnost se jedná.“ (Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová, Karel Šimek, Marie Žiškova: Daňový řád. Komentář, Praha: Wolters Kluwer, 2011).

[16] Event. „Komentované ustanovení ve svém závěru, nutno říci že trochu nesystematicky, obsahuje také oprávnění správce daně dokončit daňovou kontrolu nehledě na změnu místní příslušnosti v jejím průběhu. Sledováno tím je vyřešení ne až tak neobvyklé situace, kdy se daňový subjekt po trpké zkušenosti s postupy konkrétního správce daně pokouší vyřešit celou situaci útekem k jinému správci daně (nejčastěji do Prahy). Uvedené

ustanovení by tak mělo takovýto úprk podstatně ztížit, když zakotvuje oprávnění původně místně příslušného správce daně si svou daňovou kontrolu dokončit. Zejména se však jedná o potenciální úlevu pro nově místně příslušného správce daně, kdy ten není nucen naskakovat do již rozjetého vlaku a za pochodu se složitě seznamovat s prováděnou daňovou kontrolou. O potenciální úlevu se jedná v tom smyslu, že volba přísluší původně místně příslušnému správci daně. Nebude-li ten ochoten daňovou kontrolu dokončit, patrně nezbude novému správci daně moc možností, jak se z prováděné kontroly „vykroutit“. V každém případě rozhodne-li původně místně příslušný správce dokončit kontrolu, musí respektovat zásadu hospodárnosti ve vztahu k daňovému subjektu. Jednání by tak měla probíhat v novém místě podnikání daňového subjektu, případně by správce daně měl maximálně využívat dožádání, bude-li to pro daňový subjekt příznivější (zejména co se cestovních nákladů týče). (Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kolektiv: Daňový řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2010).

[17] Při posouzení toho, zda nepostoupení daňové kontroly je nebo není nezákonným zásahem, je třeba posoudit naplnění jednotlivých kritérií nezákonného zásahu (donucení). Při tomto posouzení dospěl soud k závěru, že je zřejmé, že nepostoupení daňové kontroly nově místně příslušnému správci daně je úkonem ve vztahu přímo (1. podmínka) k žalobci. Nicméně soud neshledal naplnění dalších dvou podmínek definice nezákonného zásahu, neboť soud má za to, že žalobce tímto postupem není zkrácen na svých právech a zejména tento postup správce daně není nezákonný.

[18] O (ne)zákonnosti zásahu soud uvažil následovně. Možnost původně místně příslušného správce daně dokončit zahájenou daňovou kontrolu je dána správci daně zákonem, pojmově tedy pouhé nepostoupení daňové kontroly nemůže být nezákonným zásahem vůči žalobci. Nezákonným zásahem může být způsob provádění daňové kontroly původně místně příslušným správcem daně, který by byl v rozporu se základními zásadami daňového řízení, zejména zásadou hospodárnosti a rychlosti daňového řízení, jejichž naplnění a ochrana je důvodem, pro který bylo toto oprávnění původně místně příslušného správce daně zavedeno.

[19] Soud tedy v úvaze o nezákonnosti zásahu nutně musel posoudit, zda nejsou prováděním daňové kontroly porušovány základní zásady daňového řízení a v důsledku toho jestli není žalobce krácen na svých právech, neboť v tomto případě je nezákonnost zásahu úzce spojena se zkrácením práv žalobce.

[20] Z dřívější judikatury vztahující se ještě k zákonu o správě daní a poplatků lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Aps 3/2007-91, dle kterého se daňový subjekt „může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí (§ 10 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). V takovém případě jeho osobní účast v řízení nemůže být správcem daně zásadně vyžadována s výjimkou nutných případů ve smyslu § 10 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.“ a „proti pokynu správce daně vyžadujícímu osobní účast daňového subjektu (jeho statutárního orgánu či člena tohoto orgánu) na jednání před správcem daně se lze bránit v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.).“

[21] Úprava možnosti zastoupení zástupcem je v daňovém řádu obsažena v ustanovení § 25, když dle ust. § 25 odst. 1 písm. c) d.ř. je zástupcem osoby zúčastněné na správě daní zmocněnec. V ust. § 25 odst. 2 d.ř. je pak obsažena následující úprava přímého jednání správce daně se zastoupením: „Zastupování zástupcem nevylučuje, aby správce daně v případech, kdy je osobní účast zastoupeného nezbytná, jednal se zastoupeným přímo, nebo

aby ho vyzval k vykonání některých úkonů. Zastoupený je povinen výzvě správce daně vyhovět. O tomto jednání nebo výzvě správce daně bezodkladně vyrozumí zástupce.“ K přímému jednání správce daně s daňovým subjektem uvádí komentář Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová, Karel Šimek, Marie Žiškova: Daňový řád. Komentář, Praha: Wolters Kluwer, 2011, následující: „*Daňový řád naopak výslovně stanoví, že v případech, kdy je nezbytná osobní účast zastoupené osoby zúčastněné na správě daní, může (a s ohledem na správce daně jako orgán vykonávající státní moc) a musí s ním správce daně jednat přímo či ji vyzvat k tomu, aby některé úkony vykonala sama, nikoli prostřednictvím svého zástupce. K využití tohoto práva smí správce daně přistoupit pouze v odůvodněných případech, a tohoto práva nelze nadužívat s cílem obejít účast zástupce při správě daní. Zpravidla k tomuto kroku bude moci správce daně přistoupit za situace, kdy bude osoba zúčastněná na správě daní v pozici svědka, popř. osoby podávající vysvětlení (tj. za situace, kdy bude správce daně zjišťovat informace o dění, jehož se daňový subjekt účastnil, a které jsou relevantní pro správu jeho vlastní daňové povinnosti – srov. § 79 a komentář k němu), nebo za situace, kdy z jednání ve věci prostřednictvím zástupce vzniká nebezpečí z prodlení (hrozí zánik důkazních prostředků, které má k dispozici osoba zúčastněná na správě daní atp.).“*

[22] V souzené věci soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce udělil dne 29.6.2011, tedy za účinnosti daňového řádu, plnou moc daňovému poradci Ing. Radku Lančíkovi, se sídlem Brno, Divadelní 4. Žalobcem byly v žalobě uváděny celkem tři výzvy žalovaného k doložení důkazních prostředků, na nichž žalobce dokládal porušení zásad daňového řízení ve vztahu ke své osobě, a to výzva ze dne 12.7.2011 č.j. 257442/11/290931701019, dále výzva ze dne 20.9.2011 311900/11/290931701019 a výzva ze dne 16.11.2011 353469/11/290931701019. První výzva byla adresována přímo žalobci. Ostatní dvě výzvy byly adresovány zástupci žalobce. Ve všech třech namítaných výzvách žádá žalovaný předložení dokladů, přičemž určuje žalobci, kam tyto doklady mají být předloženy. Z žádné výzvy nevyplývá, že by měl doklady přinést osobně žalobce žalovanému, případně že by žalovaný ukládal žalobci osobní účast u jednání s žalovaným. S ohledem na skutečnost, že se jedná o listiny, mohl tyto předložit žalobce v listinné podobě. I pokud by snad měla být výzva interpretována tak, že doklady mají být doloženy osobně, tak s ohledem na výše uvedenou úpravu zastupování, byl úkon činěn vůči zástupci žalobce a ten by ho mohl a měl provést.

[23] Podle ustanovení § 71 odst. 1 d.ř. lze jakákoliv podání učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou, která je opatřena uznávaným elektronickým podpisem, nebo která je odeslána prostřednictvím datové schránky nebo daňové informační schránky. V případě, že není správce daně, vůči němuž bylo učiněno podání, příslušný vést v dané věci řízení, podání neprodleně postoupí příslušnému správci daně a uvědomí o tom podatele (§ 75 d.ř.). Žalobce tedy mohl zaslat listiny jakoukoliv formou žalovanému, případně je, pokud trval na osobním předání (ačkoliv je pro řízení zastoupen), předat i na Finančním úřadu pro Prahu 1, a to i s příslušným ústním doplněním. Takové podání by pak místně nepřislušný úřad postoupil žalovanému.

[24] Skutečnost, že se žalobce sám osobně chce účastnit na řízení, nemůže způsobit nezákonnost činnosti žalovaného, ani újmu práv žalobce, neboť žalobce si zvolil svého zástupce, který má sídlo v obvodu žalovaného a zástupci žalobce přísluší veškerá práva, která zákon přiznává samotné osobě zúčastněné na správě daní, kterou zástupce zastupuje, pokud zákon sám výslovně nestanoví, že určité oprávnění přísluší toliko dané osobě zúčastněné na správě daní. (Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová,

Karel Šimek, Marie Žiškova: Daňový řád. Komentář, Praha: Wolters Kluwer, 2011). S ohledem na to, že v žádné z výzev, kterých se žalobce dovolává, mu žalovaný neukládá žádný úkon, k jehož provedení je oprávněn toliko žalobce, nevyžadoval žalovaný osobní přítomnost žalobce. Postup žalovaného tak dle názoru soudu nezatěžuje žalovaného nad míru přiměřenou a není tak v rozporu se základními zásadami daňového řízení. Práva žalobce jsou chráněna tím, že je zastoupen kvalifikovaným zástupcem se sídlem v obvodu žalovaného, se kterým žalovaný v souladu se zákonem jedná. Jestliže chce žalobce realizovat nad rámec tohoto zastoupení další osobní úkony ve vztahu k žalovanému, pak jsou tyto úkony plně na jeho vlastní vůli. Svým jednáním, jakkoliv by mělo směřovat ke, dle názoru žalobce, správnému stanovení daně, ale žalobce neplní povinnost, která by mu byla uložena žalovaným. Žalovaný tak nenutí žalobce k provádění úkonů mimo jeho bydliště. Osobní jednání žalobce se žalovaným je tedy dobrovolným úkonem žalobce, ve kterém mu jistě žalovaný nebude bránit.

[25] Pokud soud shrne výše uvedené, tak neshledal nezákonnost nepřenesení daňové kontroly, neboť nepřenesení místní příslušnosti v otázce daňové kontroly je právem žalovaného, které bylo realizováno v souladu se zákonem. Soud neshledal ani nezákonný zásah žalovaného ve vztahu k žalobci ve smyslu nezákonného způsobu vedení daňové kontroly, když žalovaný plně respektuje ustanovení zástupce žalobce a povinnosti, které žalovaný žalobci ukládá jsou realizovatelné bez výraznějších obtíží na straně žalobce i za současné procesní situace. Není tedy důvodné tvrdit, že nepřenesení daňové kontroly kráčí práva žalobce.

[26] Pouze nad rámec uvedeného soud konstatuje, že není oprávněnou ani námitka nepřezkoumatelnosti odůvodnění nepřenesení daňové kontroly pro nedostatek důvodů. Takovou námitku soud může zohlednit toliko při přezkumu správního rozhodnutí, a to dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V případě nezákonného zásahu či donucení soudní řád správní ukládá soudu posoudit zákonnost tvrzeného zásahu. Zkoumání (ne)přezkoumatelnosti je tak vyhrazeno toliko žalobě proti rozhodnutí.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[19] Lze uzavřít, že soud neshledal naplnění dvou podmínek pro to, aby mohl zásah žalovaného posoudit jako nezákonný. S ohledem na to, že pouze při kumulativním splnění všech výše uvedených podmínek lze zásah orgánu veřejné moci označit jako nezákonný, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s.

[20] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 4. 2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu